

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

El petit príncep

Estrella Polar

Traducció de Jordi Martín Lloret

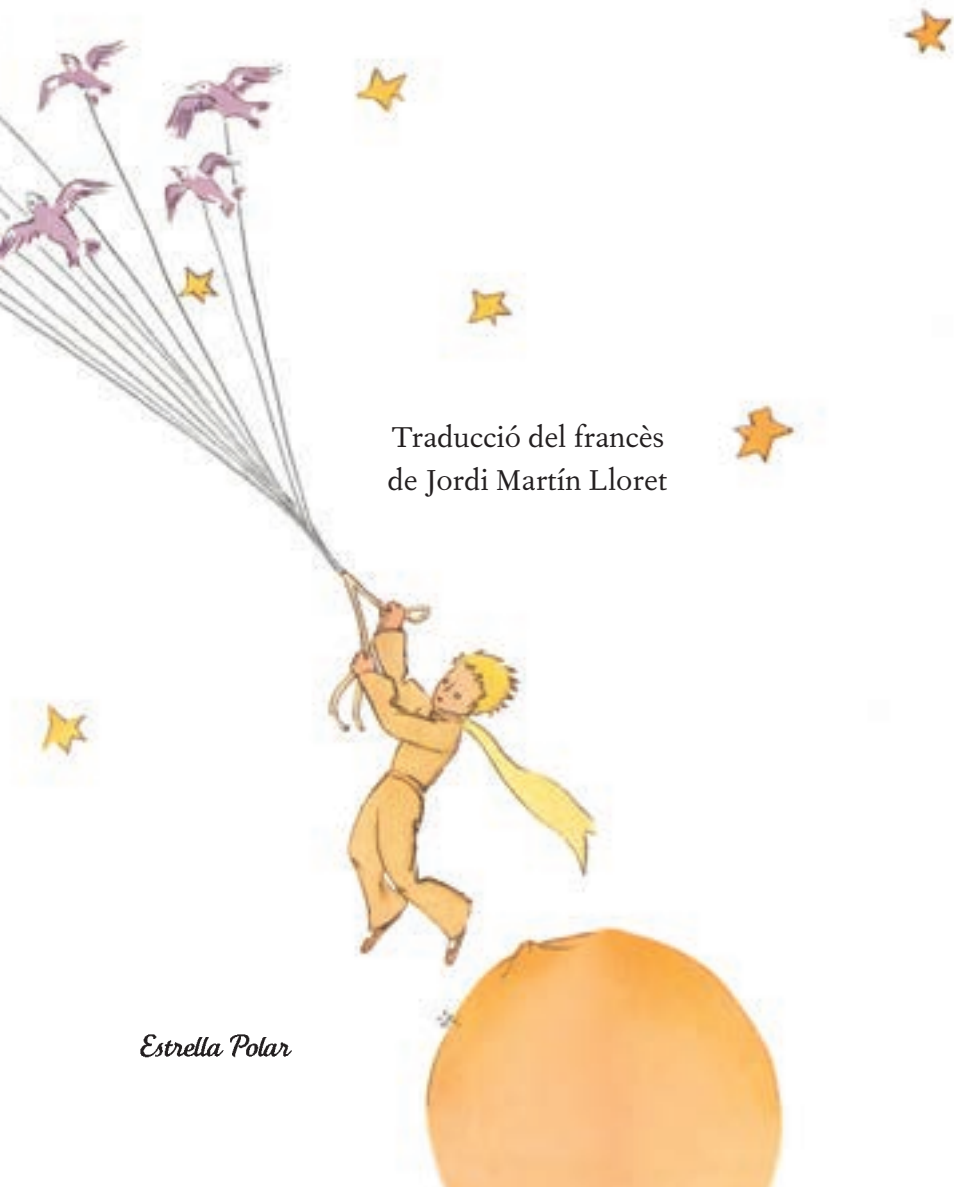
ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

El petit príncep

Text original amb les aquarel·les de l'autor

Traducció del francès
de Jordi Martín Lloret

Estrella Polar

*Crec que, per escapar-se, va aprofitar
una migració d'ocells salvatges.*

Estrella Polar, 2025

© del text i de les il·lustracions: Antoine de Saint-Exupéry

© de la traducció: Jordi Martín Lloret, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A, 2025

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2025

ISBN: 979-13-87782-42-9

Dipòsit legal: B. 13.686-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats
de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre
contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO
a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de
qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes
o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

Una vegada, quan tenia sis anys, vaig veure una imatge magnífica, en un llibre sobre la selva verge que es titulava *Històries viscudes*. Representava una boa que s'empassava una fera. Aquesta és la còpia que vaig fer del dibuix.

Al llibre hi deia: «Les boes s'empassen les preses totes senceres, sense mastegar-les. Després no es poden moure i dormen mentre fan la digestió, que dura sis mesos».

Vaig pensar molt sobre les aventures de la selva i, jo també, amb un llapis de color, vaig aconseguir fer el meu primer dibuix. El meu dibuix número 1. Era així:

Vaig ensenyar la meva obra mestra a les persones grans i els vaig demanar si el dibuix els feia por.

I em van contestar: «Per què hauria de fer por, un barret?».

El meu dibuix no representava cap barret. Representava una boa que digeria un elefant. Llavors vaig dibuixar l'interior de la boa, perquè les persones grans ho poguessin entendre. Se'ls ha d'explicar tot, a les persones grans. El meu dibuix número 2 era així:

Les persones grans em van aconsellar que deixés de banda els dibuixos de boes obertes o tancades, i que m'interessés més aviat per la geografia, per la història, pel càlcul i per la gramàtica. I així va ser com vaig abandonar, als sis anys, una magnífica carrera de pintor. M'havia desanimat el fracàs del meu dibuix número 1 i del meu dibuix número 2. Les persones grans no entenen mai res totes soles, i per als nens és molt cansat haver-los de donar sempre més i més explicacions...

Així, doncs, vaig triar un altre ofici i vaig aprendre a pilotar avions. Vaig volar una mica per tot el món. I és veritat que la geografia em va servir de molt. Sabia diferenciar, a simple vista, la Xina d'Arizona. Això és molt útil, si t'has perdut de nit.

D'aquesta manera, al llarg de la meua vida, he tractat un munt de vegades amb un munt de gent seriosa. He conviscut molt amb les persones grans. Les he vistes molt de prop. I això no ha millorat gaire l'opinió que ja en tenia.

Quan en coneixia una que em semblava una mica lúcida, hi feia l'experiment del meu dibuix número 1, que encara conservo. Volia saber si era comprensiva de veritat. Però sempre em contestava: «És un barret». Llavors no li parlava ni de boes, ni de selves verges ni d'estrelles. Em posava al seu nivell. Li parlava de bridge, de golf, de política i de corbates. I la persona gran s'alegrava molt de conèixer un home tan assenyat.

II

Així vaig viure sol, sense ningú amb qui parlar de debò, fins que el meu avió es va avariar al desert del Sàhara, fa sis anys. S'havia trencat alguna peça del motor. I com que no portava ni mecànic ni passatgers, em vaig preparar per intentar fer, tot sol, una reparació difícil. Per a mi era una qüestió de vida o mort. Amb prou feines em quedava aigua per beure per a vuit dies.

El primer vespre em vaig adormir a la sorra, a mil milles de qualsevol terra habitada. Estava més aïllat que un naufrag en un rai enmig de l'oceà. Imagineu-vos, doncs, la meva sorpresa, a punta de dia, quan em va despertar una veueta ben curiosa. Em deia:

—Si us plau..., dibuixa'm un bel!

—Eh?

—Dibuixa'm un be...

Em vaig aixecar d'un salt com si m'hagués fulminat un llamp. Em vaig fregar bé els ulls. Vaig mirar bé. I vaig veure un homenet totalment extraordinari que m'obser-

vava amb un posat greu. Aquest és el millor retrat que vaig aconseguir fer-ne més endavant. És clar que el meu dibuix és molt menys encantador que el model. No és culpa meva. Les persones grans m'havien desanimat en la meua carrera de pintor, als sis anys, i no havia après a dibuixar res, tret de les boes tancades i les boes obertes.

Així, doncs, vaig mirar aquella aparició amb uns ulls com unes taronges. No oblideu que era a mil milles de qualsevol regió habitada. Però el meu homenet no em semblava ni extraviat, ni mort de cansament, ni mort de gana, ni mort de set ni mort de por. No tenia gens l'aspecte d'un nen perdut enmig del desert, a mil milles de qualsevol regió habitada. Quan per fi vaig aconseguir parlar, li vaig dir:

—Però... què hi fas, tu, aquí?

I ell em va repetir, molt a poc a poc, com si fos una cosa molt seriosa:

—Si us plau..., dibuixa'm un be...

Quan el misteri és massa impressionant, no goses desobeir. Per més absurd que em semblés a mil milles de tots els llocs habitats i en perill de mort, em vaig treure de la butxaca un full i una ploma. Però aleshores vaig recordar que jo havia estudiat sobretot geografia, història, càlcul i gramàtica, i vaig dir a l'homenet (amb una mica de mal humor) que no sabia dibuixar. Ell em va contestar:

—Tant és. Dibuixa'm un be.

*Aquest és el millor retrat que
vaig aconseguir fer-ne més endavant.*

Com que no havia dibuixat mai cap be, li vaig fer un dels dos únics dibuixos de què era capaç. El de la boa tancada. I vaig quedar estupefacte en sentir contestar l'homenet:

—No! No! No vull un elefant dins d'una boa. Una boa és molt perillosa, i un elefant fa molt d'embalum. A casa meva tot és molt petit. Necessito un be. Dibuixa'm un be.

Llavors vaig començar a dibuixar.

Ell va observar atentament, i en acabat va dir:

—No! Aquest ja està molt malalt. Fes-me’n un altre.

I vaig dibuixar aquest altre:

El meu amic va somriure amablement, amb indulgència:

—Fixa-t’hi bé..., això no és cap be, és un marrà. Té banyes.

Així, doncs, vaig refer el dibuix:

Però també va ser rebutjat, com els anteriors:

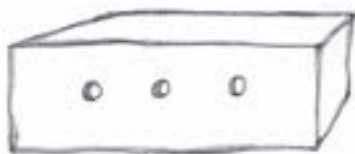
—Aquest és massa vell. Jo vull un be que visqui molt de temps.

Llavors, per falta de paciència, com que tenia pressa per començar a desmuntar el motor, vaig gargotejar aquest dibuix. I li vaig etzibar:

—Això és la caixa. El be que tu vols és a dins.

Però vaig quedar ben parat de veure com al meu jove jutge se li il·luminava la cara:

—És exactament com el volia! Tu creus que li cal gaire herba, a aquest be?

—Per què?

—Perquè casa meva és molt petita...

—Segurament no gaire. T'he donat un be molt petitó.

Va inclinar el cap per mirar el dibuix:

—No és tan petit... Mira! S'ha adormit...

I així va ser com vaig conèixer el petit príncep.